

Uvod u morfologiju

Mia Lugović

(Ivan Marković: *Uvod u jezičnu morfologiju*,
Zagreb: Naklada Disput, 2012.)

1. Uvod

Uvod u jezičnu morfologiju knjiga je u kojoj autor na samome početku ističe kako je nastala iz nužde, kao rezultat dugogodišnjega predavanja zagrebačkim studentima hrvatskoga jezika u kojem je raslo autorovo nezadovoljstvo iz kojega je proizišla skripta, koja je s vremenom rasla i bila dotjerivana te na koncu nastade knjiga.

Ivan Marković u navedenoj se knjizi bavi, redom: temeljnim morfološkim pojmovljem, uvodom u morfologiju, četirima glavnim vrstama riječi u jezicima svijeta, njihovu morfološkom ustrojstvu i kategorijama koje se njima izriču, starim i neriješenim morfološkim problemima, novijim i drugačijim vidovima mišljenja u morfologiji te brojevima i njihovu ostvarenju u hrvatskome jeziku.

2. Poglavlja knjige

Knjiga se sastoji od trinaest poglavlja koja će se kratko prikazati.

2.1. Morfologija

U prvom poglavlju autor se bavi preciziranjem pojma *riječ*, pitanjima kako su riječi u pojedinome jeziku ustrojene, od čega se sastoje, kako nastaju, mogu li se posuđivati iz drugih jezika. U uvodnome se dijelu govori o nastancima morfologije, o tome kada se afirmirala kao posebna jezikoslovna grana te o vremenu kada je proučavanje morfologije zamrlo, a kada nanovo procvjetalo. Autor najavljuje kako je shvaćanje pojma morfologija u njegovoj knjizi jezikoslovni *nauk o ustroju riječi* i objašnjava kako to znači da se morfologija zanima za elemente od kojih su riječi sastavljene, raščlambom riječi na sastavnice te promjenama do kojih dolazi u riječima.

U drugome dijelu ovoga poglavlja definira se pojam *riječ* te navodi kako isti pojam definiraju E. Barić i sur., L. Bloomfield te J. Lyons. Autor naglašava kako treba razlikovati nekoliko “riječi” — *pravopisnu riječ*, *gramatičku riječ* i *fonološku riječ*. Pravopisna je riječ definirana kao jedinica koja je u pisanome tekstu omeđena bjelinama, a koja ima značenjsku, gramatičku i fonološku cjelovitost. Autor ovdje donosi mnoštvo primjera, zalazi u srpski, starogrčki, staroslavenski jezik, kao i u afričke jezike. U okviru riječi govori se i o rječničkoj riječi tj. leksemu, koji se ostvaruje putem oblika riječi. Gramatičku riječ autor definira kao dio paradigme, kao ostvaraj leksema unutar sintakse, a gramatička je riječ spoj morfologije i sintakse. Govoreći o gramatičkoj riječi, donosi i tri univerzalna kriterija za određivanje toga što ona jest, a što nije. Uz idealne primjere za te kriterije (kohezija, nerekurzivnost, izdvoјivost) odmah se donose i primjeri koji opovrgavaju te kriterije, uz napomenu kako pravila vrijede u većini jezika. Govoreći o fonološkoj ili fonetskoj riječi kao jedinici koja je u središtu fonološkoga procesa u nekome jeziku, autor govori i o naglasku ili prozodiji, o fonološkim pravilima te o ustroju sloga i slogovnom ustroju riječi.

U trećem dijelu ovog poglavlja govori se o sastavu leksikona i univerzalnosti riječi, s osloncem na L. Bloomfielda, na R. M. Warda Dixona i A. Aikhenvald. U četvrtome dijelu ovoga poglavlja govori se o vrstama riječi. Zalazeći duboko u prošlost, autor donosi kratak povijesni pregled i terminologiju vezanu uz jedno od najstarijih jezikoslovnih otkrića.

2.2. Morfem i morfovi

Na početku drugoga poglavlja citira se poljski lingvist i filolog J. Baudouin de Courtenay, suvremenik F. de Saussurea, koji kaže da treba prihvatiti dvostruku podjelu ljudskoga govora, s antropofoničkoga i s fonetsko-morfološkoga stajališta. Autor upozorava da je to isto ono što postaje poznato kod F. de Saussurea — distinkcija govora (fr. *parole*) i jezika (fr. *langue*). Govoreći o morfemu, autor se poziva na J. Baudouina de Courtenaya, na L. Bloomfielda, A. Martineta te Ch. F. Hocketta. U drugome dijelu drugoga poglavlja govori se o morfemu, morfu, nultom morfu, alomorfu, slobodnom ili potencijalno slobodnom morfu, vezanom ili obavezno vezanom, kontinuiranom ili neprekinutom, diskontinuiranom ili prekinutom, amalgamiranom ili upakiranom morfu (ili amalgamu), jedincatom ili unikatnom (ili unifiksu), praznom morfu, korijenskom, fleksijskom morfu, afksu, derivacijskom morfu te o sinkretizmu. U trećem dijelu drugoga poglavlja govori se o rječogradnim postupcima i elementima, napominjući odmah na početku kako treba razlikovati termin rječogradba od termina rječotvorba. Rječogradba je pojam koji obuhvaća gradnju riječi, neovisno o svrsi te gradnje. Može biti gramatička, derivacijska, kompozicijska ili pragmatička. Rječotvorba obuhvaća i

postupke promjene značenja, kao što su metaforizacija, eponimizacija itd.

U okviru rječogradnih postupaka autor govori o pričvršćivanju afikasa na jedan leksički morf, o kompoziciji ili slaganju, srastanju, inkorporaciji, o supletivnosti, o modifikaciji baze, o konverziji ili preobrazbi, o reduplikaciji, o postupcima koji podrazumijevaju skraćivanje baze, o premetanju baze ili metatezi te o akronimizaciji. U posljednjem dijelu drugoga poglavlja govori se o klitikama ili nenaglasnicama zaključujući kako klitike nisu afiksi te da se na naglašenu riječ naslanjaju tek kad se na njoj odvijaju sva derivacija i sva fleksija.

2.3. Fleksija i derivacija

Na samome početku trećega poglavlja autor definira pojmove fleksije kao nauka o oblicima riječi i promjeni te riječi, a derivacije kao nauka o tvorbi oblika riječi novih leksema, novih leksičkih jedinica. U ovome poglavlju govori se o kriterijima za razlikovanje fleksije i derivacije, za što su bitni promjena ili nepromjena leksičkoga značenja i kategorije vrste riječi, uvjetovanost sintaksom i relevantnost za sintaksu, zatvorenost i otvorenost popisa afikasa itd. Autor ističe kako fleksija ne mijenja leksičko značenje riječi i vrstu riječi, dok derivacija može promijeniti leksičko značenje riječi ili vrstu riječi te navodi primjer kao u (1).

- (1) NOM. glav-a (N.) — fleksija, ne mijenja leksičko i kategorijalno značenje riječi
GEN. glav-e (N.)
N. glav-ic- \emptyset glav-ar- \emptyset
ADJ. glav-n-i glav-at- \emptyset — derivacija, može promijeniti značenje riječi
V. za-glav-i-ti u-glav-i-ti

Autor ističe kako je fleksija uvjetovana ili određena, kako je relevantna, važna za sintaksu i obavezna, dok derivacija nije. Također, smatra se kako je fleksijska morfologija sintaksi prozirna, dok je derivacijska neprozirna. To znači da je leksem sinataksi razumljiv dok se ostvaruje unutar paradigme, a kad se derivacijom promijeni on postaje novi leksem, sintaksi neprepoznatljiv, nedohvatljiv. Također, autor ističe kako su derivacijski afiksi bliže korijenskom morfu od fleksijskih, tj. fleksija se iskazuje na periferiji oblika riječi. Autor smatra da fleksija priječi daljnju derivaciju oblika riječi; da fleksija rabi zatvoren skup afikasa, a derivacija otvoren; da fleksijski afiksi imaju stalno i apstraktnije značenje, a derivacijski manje stalno i konkretnije; da je u fleksiji moguća kumulacija značenja, dok u derivaciji nije moguća te da je fleksija produktivna a derivacija poluproduktivna. Uz ove tvrdnje autor donosi mnoštvo primjera koji podupiru njegove teze. Kao zaključak ističe kako fleksija i derivacija nisu vrste morfologije, nego uporabe morfologije.

Fleksiju definira kao morfološku realizaciju sintakse, a derivaciju kao morfološku realizaciju tvorbe leksika.

Kao jedan od temeljnih pojmova morfologije, ističe se *produktivnost* ili *proizvodnost*. To znači da je izvorni govornik sposoban proizvesti i razumjeti neograničen broj riječi ili iskaza, a u to spadaju i oni koje nije nikada čuo. Na kraju ovoga poglavlja govori se i o zaprekama ili blokadama koje autor definira kao ograničenja u proizvodnji novih oblika riječi pojedinim morfološkim postupkom. Navodi kako postoje *sinonimija*, *homonimija*, *fonološke*, *morfološke*, *sintaktičke*, *semantičke*, *pragmatičke* i *estetske* zapreke.

2.4. Morfološka tipologija i univerzalije

U četvrtome poglavlju autor govori o morfološkoj tipologiji definirajući je kao jezičnu disciplinu koja se bavi raspoređivanjem jezika prema obilježjima njihova ustroja. Ovdje donosi primjere iz hrvatskoga, engleskoga i turskoga jezika. Osim morfološkoj tipologiji, ovo poglavlje posvećeno je i jezičnim univerzalijama koje se tiču morfološkog ustroja jezika. Govoreći o morfološkoj tipologiji, autor na samome početku donosi mnoštvo termina koji su sinonimi za morfološku tipologiju, a rabe se u jezikoslovlju. Autor ističe kako nema tipološki čistih jezika te da u tipologiji ne treba tražiti bilo kakve vrijednosne hijerarhije. Autor navodi kako postoji pet tipova jezika: *izolativni*, *aglutinativni*, *flektivni*, *inkorporativni* i *introflektivni*. Svaki od njih detaljno obrađuje i potkrepljuje s mnoštvo primjera iz različitih jezika (mandarinskoga, turskoga, jupik jezika, jezika iz Sjeverne Dakote, arapskoga itd.). Govoreći o morfološkim univerzalijama, autor prije svega navodi koje sve vrste imamo te prikazuje rezultate istraživanja J. H. Greenberga, J. L. Bybee i A. Carstairs-McCarthy.

U ovome poglavlju radi se i o obilježavanju glave / zavisnika i ergativnosti koje su dvije sintaktičke tipološke podjele s izravnim posljedicama na morfološki ustroj jezika, te su važne i za tipologiju padeža. Autor zaključuje kako je hrvatski jezik s morfološkim obilježavanjem zavisnika, odnosno DM-jezik (engl. *dependent-marking*). Navodi kako postoje i HM-jezici (engl. *head-marking*) koji obilježavaju glavu, tj. glavni ili upravni dio sintaktičke konstrukcije. Autor hrvatski smatra akuzativnim jezikom, odnosno *jezikom u kojemu su u aktivnoj konstrukciji istim padežom obilježeni subjekti neprijelaznih i subjekti prijelaznih glagola, a drugim padežom objekt prijelaznog glagola*.

2.5. Glagol

U petome poglavlju autor iznosi pojmovnu definiciju glagola, govori što oni univerzalno znače, odnosno koje semantičke prototipove iskazuju, koja su

univerzalna glagolska obilježja (inherentna, slaganja i konfiguracijska) te kakvo je njihovo stanje u hrvatskome jeziku, odnosno kako su u hrvatskome morfološki iskazana. Osim toga, autor se u ovome poglavlju osvrće i na pojmove valencije i rekcije, koji se tradicionalno vežu uz glagole, njihove inherentne kategorije: predikaciju; glagolski vid ili aspekt (ovdje se autor poziva na B. Comriea te prikazuje njegovu podjelu aspekatskih opreka); glagolsko vrijeme; glagolske načine; polaritet (koji iskazuje razliku između izjavnoga i izričnoga); te konjugacijske vrste (posebno se obrađuju uz mnoštvo primjera glagolske vrste prema infinitivnoj i prezentskoj osnovi). Ove se kategorije, ako se ističu morfološki, ističu derivacijskim morfovima, a samo se tri kategorije glagola u hrvatskome jeziku iskazuju fleksijskim morfovima — *lice*, *broj* i *rod*. Autor se poziva na J. Bybee koja kaže da se općenitije kategorije iskazuju fleksijom, a relevantne se iskazuju derivacijom i zaključuje kako *lice*, *broj* i *rod* nisu relevantne kategorije za glagol.

Govoreći o glagolskim vrstama posebno je uočljiv autorov komentar kako hrvatska filologija nema interes za matematičko, količinsko iskazivanje brojnosti pojedine fleksijske vrste. On smatra kako posao u kojemu treba ustanoviti koliko je glagola u pojedinoj vrsti, u doba računala, ne bi trebao biti posebno zahtjevan posao. Ipak, ističe kako među gramatikama, najviše podataka o broju glagola u pojedinim vrstama, donose S. Babić *et al.* i D. Raguž, dok izvan gramatika to donose radovi Z. Jelaske. Nadalje, autor ističe kako se gramatike najčešće pišu s preskriptivnom funkcijom, a onaj dio koji se piše deskripcijom uglavnom više zalazi u povijesni, a ne zemljopisni, stilski ili registarski opis. Na taj način izostaju i podaci o morfološkim razlikama u stilovima. Autor ističe kako zamjerke koje je uputio hrvatskim gramatikama nipošto ne treba shvatiti zlorado jer su *zamjerke više upute studentima za snalaženje te podsjetnik da nijedna gramatika nije savršena*.

2.6. Imenica

U šestome poglavlju autor govori o tome što je zapravo imenica; koje vrste riječi možemo smatrati imenicama; koja svojstva imenica ima; iznosi pojmovnu definiciju imenica; govori o tome što one univerzalno znače, odnosno koje semantičke prototipove iskazuju; koja su univerzalna imenička obilježja (inherentna, slaganja i konfiguracijska) te kako su ona u hrvatskome jeziku morfološki iskazana. Autor se osvrnuo i na odnos *roda* i *spola*. U okviru inherentnih kategorija imenica, autor govori o broju; rodu ili razredu; o obliku; o veličini; o neodređenosti kao jednoj od najneuhvatljivijih kategorija uopće; o (ne)otudivosti, te o deklinacijskim vrstama.

U okviru kategorije slaganja, autor na samome početku ističe kako kada govorimo o slaganju u vezi s imenicama, govorimo o preslikavanju inherentnih kategorija imenica (broja, roda i razreda) na pridjevske modifikatore

imenice (pridjevi, zamjenice, brojevi, pridjevski ili participijski dio predikata). Uz primjere iz hrvatskog jezika donose se i primjeri iz svahilija te jezika ejaghamu. Govoreći o konfiguracijskim kategorijama autor govori o padežima te na početku ističe kako valja uvesti dvije važne distinkcije — prva je između *semantičkih* i ostvarenih *površinskih* padeža; dok je druga ona između *gramatičkih* i *semantičkih* padeža. Svaka se imenička vrsta pojedinačno analizira uz mnoštvo primjera, a na kraju svake vrste autor daje svoj komentar. Kraj ovoga poglavlja bavi se odnosom roda i spola, donose se termini i pojmovi koji žele unijeti reda u ovaj složeni odnos. Autor se osvrće i na jezike u kojima kategorije roda nema, kakvi su primjerice engleski, turski, mađarski.

2.7. Pridjev

U sedmome poglavlju autor govori što je to pridjev; koju to vrstu riječi smatramo pridjevom; koja svojstva pridjev ima; autor donosi pojmovnu definiciju pridjeva; što oni univerzalno znače, odnosno koje semantičke prototipove iskazuju; koja su univerzalna pridjevska obilježja (inherentna, slaganja te konfiguracijska); te kako su pridjevi u hrvatskome morfološki iskazani. Govoreći o inherentnim kategorijama autor govori o *komparaciji* ili *gradaciji* ili *stupnjevanju*, koja je morfološka promjena riječi. Osim toga autor govori i o *mociji* ili *pokretnosti*; o glagolikim pridjevima te o deklinacijskim vrstama.

2.8. Zamjenice

Osmo poglavlje posvećeno je zamjenicama, zatvorenoj i malobrojnoj vrsti, vrlo zanimljivoj po pitanju morfologije i semantike. Zanimljivo je već i to što zamjenice u mnogim jezicima i nisu riječi u smislu u kojem su u hrvatskome jeziku. Na samome početku govori se o porijeklu riječi *zamjenica* te koje su tradicionalne odredbe te riječi. Ovdje se autor osvrće na to kako zamjenice vide D. N. S. Bhat, I. Klajn te O. Jespersen. Detaljno se obrađuju lične i ostale zamjenice te zamjenica 3. lica ističući kako je ona na pola puta između ličnih zamjenica 1. i 2. lica i ostalih zamjenica. Poseban ulomak autor je posvetio povratnoj zamjenici.

U ovome poglavlju autor se bavi *zastupanjem* i *upućivanjem*. Upućivanje ili deiktičnost ili foričnost je druga glavna funkcija zamjenica. Ovdje autor referira na S. R. Andersona — E. L. Keenana te na I. Klajna. Govoreći o ustroju hrvatskih zamjenica, autor napominje kako sama činjenica da zamjenice mogu biti supletivne te stopljene ili kontrahirane čini ih *tvrdim orahom za morfsku raščlambu*. Ističe kako se u hrvatskoj gramatičkoj tradiciji i nije osobito na tome radilo, ali naglašava kako znatan pomak u tom smislu donose M. Kačić te J. Silić i I. Pranjković.

2.9. Raspoznavanje morfema

Na samome početku devetoga poglavlja autor se prisjeća podjele glagola na glagolske vrste kod A. V. Tkalčevića, T. Maretića, E. Barić et al., Dalibora Brozovića, J. Silića i I. Pranjkovića te zaključuje kako je jedan te isti jezik, isti glagoli, a opisi potpuno različiti. Autor želi reći da se nije jednostavno snaći u hrvatskim gramatikama. Autor u ovome poglavlju govori o apstraktnosti, tj. o tome kako jednu apstraktnu jedinicu kao što je morfem možemo predočiti. Također, govori o dubinskom prikazu koji može biti apstraktniji ili konkretniji.

Ovo poglavlje se bavi i jednim relativno *friškim pojmom* koji se zove *morfom*. Autor ističe kako se prvo javlja kod M. Aronoffa koji je između (morfo)sintaktičke i (morfo)fonološke razine pretpostavio jednu posredničku — morfomsku (*engl. morphonic*). U ovome poglavlju autor se bavi i pitanjem supletivne osnove, tj. koja je donja granica dijakronije do koje smijemo ići pri eksplikaciji sinkronije. U ovome poglavlju govori se i o problemu *nultoga* morfa, a autor se poziva na L. Bauer, S. Babića *et al.* te E. Barić *et al.* Također, govori o pitanju kada su dva morfa realizacija istoga morfema, a kada realizacija dvaju morfema; o odrazu tj. refleksu staroga jata koje je sporno kroatističko mjesto — fonem, dva fonema ili morfonem, pitanje što li je?

Na kraju ovoga poglavlja autor se osvrnuo na ograničenje apstraktnosti odnosno pitanjem gdje povući granicu. Ovdje referira na Bauera koji kaže da mjera apstraktnosti treba biti produktivnost, tj. pravilima bi trebalo objašnjavati samo one procese koji su produktivni. Autor se pita i kolika je svijest o morfemima u izvornog govornika. On se pita koliko je njihovo nesvjesno znanje osviješteno, naglašavajući kako on iz pespektive onoga koji poučava studente jezika, dakle buduće profesionalce, može reći da je to nesvjesno znanje vrlo malo osviješteno.

2.10. Nelinearna morfologija

Na samome početku desetoga poglavlja autor ističe kako se razlikuju dvije velike skupine među rječogradnim postupcima. Prva je *linearni* postupak, koji se temelji na ulančavanju ili nizanju morfova kao zrnaca; dok se drugi, *nelinearni* ili *nelančani* postupak temelji na smjenama korijena, na ponavljanju dijelova baza. U ovome poglavlju želi se prikazati velika afiksalna raznolikost u svim jezicima svijeta, te duboka povezanost morfologije s fonologijom. Dakle, dok ostala poglavlja prikazuju čvrstu povezanost morfologije sa sintaksom i semantikom, ovo poglavlje ističe kako se *mногошта u morfologiji dade objasniti upravo fonološki*.

2.11. Naravna morfologija

Autor u ovome poglavlju govori o ikoničnosti, o podudarnosti količine oblika i količine sadržaja, o nemarkiranim kategorijama i oblicima, o morfološkim univerzalijama, o svemu onome što je glavna tema *naturalne* ili *naravne morfologije*. Autor govori o njezinom nastanku, glavnim pronositeljima, a to su W. U. Dressler, W. Mayerthaler, W. U. Wurzel te R. Jakobson. U ovome poglavlju čitatelj se upoznaje s interesima, pojmovljem i dosezima naravne morfologije.

2.12. Dijakronijska morfologija

Na samome početku ovoga poglavlja autor ističe kako su svi jezici skloni promjenama, ali je pitanje jesu li ljudi svjesni tih promjena. Promjene koje se događaju vidljive su ili unutar kraćega razdoblja ili refleksijom povijesti jezika. Tu je riječ o dijakroniji. Promjene koje se događaju zahvaćaju jednu cjelinu jezika — fonologiju, leksik, sintaksu ili morfologiju. U ovome poglavlju autor se bavi promjenama u ustroju riječi, budući da je morfologija određena kao ustroj riječi i nauk o njemu. Autor se bavi temeljnim pojmovima dijakronijske morfologije, procesima kojima se ona bavi te ukratko govori o povijesnim i novijim promjenama u hrvatskoj morfologiji.

2.13. O brojevima

U poglavlju o imenicama autor je istaknuo kako svi jezici semantičku kategoriju roda nekako preslikavaju na imenice. Semantička kategorija roda može se iskazivati oprekom prema broju imenica (*jednina*, *množina*, *dvojnina*), oprekom pojedinačnoga i zbirnoga (npr. *list*—*lišće*), različitim leksemima (npr. *čovjek*—*narod*, *riba*—*jato*), priložima ili popriloženim imenicama (npr. *mnogo*, *puno*, *brdo*). Najpreciznije je sredstvo za izražavanje količine posebna vrsta riječi koju zovemo *brojevi*. U ovome se poglavlju govori o brojevima općenito, o brojevnim riječima ili brojevnim izrazima, o brojevnom sustavu te o generalizaciji o brojevima Josepha H. Greenberga. Na razini hrvatskoga jezika autor ističe kako od tipološke literature treba spomenuti rad Augusta Kovačeca te dva zbornika nakladnika Mouton de Gruytera koje je uredila Jadranka Gvozdanović. U poglavlju se donosi i kratak opis ostvarenja brojevnih riječi u hrvatskome jeziku s posebnim osvrtanjem na dualne konstrukcije.

3. Zaključak

U svojoj knjizi *Uvod u jezičnu morfologiju* Ivan Marković posvetio se temeljnom morfološkom pojmovlju, morfološkom ustroju četiriju glavnih vrsta ri-

ječi u svim jezicima svijeta te morfološkim problemima. Kako sam autor i kaže, knjiga je doista napisana kao tipološkolingvistička, ne kao teorijskolingvistička. Svakako da se na teoriju oslanja, ali takav teorijski pristup zanimljiv mu je samo kao pomoć pri lakšem razumijevanju morfoloških postupaka i pojava. Svoja izlaganja autor dopunjava osvrtom na tumačenja brojnih istraživača morfologije u različitim jezicima te oprimjeruje, a leksičke primjere na kojima tumači i potvrđuje svoje postavke osim iz hrvatskoga uzima iz engleskoga, turkoga, staroirskogoga, finskoga, mađarskoga i mnogih drugih jezika. Jednom spomenute primjere autor provlači kroz više mjesta u knjizi te time omogućuje sagledavanje pojedinoga leksema iz različitih perspektiva, kao i dobivanje potpunije slike o načinima i razlozima njihova postojanja. Za lakše praćenje autorova izlaganja korisne su grafičke intervencije kojima knjiga obiluje poput kurzivom otisnutih slova za isticanje pojmova te pregled shematskih prikaza. U grafičkoj koncepciji knjige također je vrlo pregledna podjela poglavlja što omogućuje lakše osvrtnje ili referiranje na pojedina poglavlja.

Knjiga je vrlo zanimljiva osim zbog sadržaja i obilja primjera i zbog načina na koji je pisana. Kao priručnik namijenjen ne samo studentima već i domaćoj zaniteresiranoj publici. Ovom načinu pisanja zasigurno je pridonijelo piščevo višegodišnje sveučilišno predavačko iskustvo i znanstveno bavljenje hrvatskom morfologijom. Osim što je prva monografija ove vrste u nas, knjiga se svojim obuhvatom tematike svakako može svrstati među ne baš brojne slične inozemne priručnike. Ivan Marković doista je napravio vrlo impresivan znanstveni i stručni zahvat. Mnoge stvari o vlastitu jeziku spoznao je na temelju usporedbe s drugim jezicima, stoga ovo djelo predstavlja značajan doprinos literaturi na području kroatistike, ali i šire. Tome u prilog ide i činjenica da je literatura koja se bavi samo morfologijom nedovoljno zastupljena.